

„Du mener dog vist, at jeg er bleven skrækkelig tyk. Jeg er virkelig lidt forfærdet over mig selv. Men det generer mig forresten ikke. Jeg gik forleden to Mil uden at blive det mindste træt. Dig kan man derimod ikke se Spor af Forandring paa. Du har rigtignok holdt dig godt. Da du før kom ind ad Døren, var det aldeles, som da jeg sidst saae dig i Dronningens Tværgade.“

Jytte lænede sig tilbage i Stolen og saae ud af Vinduet.

„Ja, jeg er den evig uforanderlige!“ sagde hun i en Tone, som hun søgte at gøre let og spøgende. „Hos mig er der ikke Skygge af Omskiftelse — som skrevet staar.“

„Men nu har du dog forlovet dig,“ sagde Veninden med et fortroligt Nik.

Jytte saae over paa hende med store Øjne. Hun blev lidt bleg.

„Hvor falder du paa det?“

„Er det ikke sandt? ... Saa maa du virkelig undskyldte! Det blev mig sagt for aldeles bestemt. — Jeg er forfærdelig ked af, at jeg sagde det, Jytte. Du maa ikke være vred.“

Jytte svarede først ikke noget. Venindens Undskyldninger gjorde kun Ulykken værre. Hun havde haabet at skulle finde et Fristed her for de himmelfaldne Miner, der havde forfulgt hende i København. Men Rygtet om hendes og Torben Dihmers Møde var altsaa ogsaa naaet hertil. Ja ja! — Hun vendte Ansigtet bort og trak paa Skuldren.

„Det gør mig ondt, at jeg stadig skal skuffe mine Venners Forventninger. Jeg maa jo aabenbart være dem et Bryllup skyldig.“

Døren til Herreværelset gik i det samme op. Jægermesteren kom ind tilligemed Lægen, der havde været kaldt til en af Køkkenpigerne. Jægermesteren optraadte i sin Laboratedragt, en hvid Kittel og sort Fløjls Baret, og var midt i et Foredrag om sine Planteundersøgelser. Det var hans Orm at ville kappes med sin berømte Broder ogsaa som Videnskabsmand; og da han var den ældste, følte han sig fuldt saa vel som denne kaldet til at hævde Slægtens store Traditioner og blive en Forgrundsfigur i Landet.

Doktor Gaardbo var en tætbygget Mand af Middelhøjde, mørk-